

Vesna Furlanič-Valentinčič

PROSTOR NAPOLNJEN Z GLASBO TIŠINE

V TOLMUNU ČASA

V tolmunu časa
lovijo pozabljena plemena
bele oblake, labode iz tančice.
Kamnito oko zoglenelega drevesa
váruje v svoji sencí jate odloženih
src.
Jate metuljev tkejo drobne sanje
v slepečo luč dneva,
ki že izginja za veliko trudno
glavo sonca.

V LOPUTAH PRISEGE (VELIKA LADJA ČASA)

V loputih prisege je skrit biser
neiztrohnelega srca.
Kdor stopi ponj, je pogubljen,
kakor so pogubljene moje oči,
kadar počivajo na gladini
jutra.
Kakor so pogubljene moje roke, krilati vrabci,
kadar segajo v lasišča zaklenjenih stolpov.
Samo stok ujete polnoči še lahko napolni
prazne hodnike.
Nemo sklonjeni k obokom let trepetajo
metulji naših skrivnosti.
Nemočno trkajo na steklena vrata noči.
Bledi vratar jim že maħa s krili vetra
in jih vabi v svoje naročje, ki se razpira
kakor škrge velike ladje časa.

KADAR SE ODPRE POPEK STOLETJA

Kadar se odpre popek stoletja,
leže nemir čez pokrajino,
čez globoke oceane.
Vse ribe let so že izplavale
iz morja zaobljub, vse reke podojile
svoje potoke.
Vsa umorjena drevesa so že pričala
pred dnevom, ki sledi.
Zgrbljena ob obrežju odloženih sonc
strmi starka v novo rojstvo.

**NE PRAV DALEČ OD REKE, NE PRAV DALEČ
OD KAMNITEGA GROBA SVOJE MLADOSTI**

V votlini, nad morjem
pokošenih spominov, starec tisočletja
postilja mladim jelšam.
Ne prav daleč od reke, z naročjem
polnim hiacint, se igrajo jutra svojo
odštevanko.
Lovijo metulje in si jih natikajo okoli vratu.
Ogrlica življenja se odpira nad glavami
spečih rož.
S svojimi preperelimi rokami piše starec knjigo rodov.
S sklonjeno držo razkazuje pokončnost svojega srca
mladim jelšam.
Ne prav daleč od reke, ne prav daleč od kamnitega groba
svoje mladosti.

ZELENE REKE LJUDSTEV

Lasje jutra se razgrinjajo nad
prebujajočo dolino gorjá.
Z veliko gorjačo na upognjenih ramenih
stopa človek z volčjimi očmi
v votlino sna.
Nič se ne ozira na svoje
stokajoče stopinje, nič ne moti počitka
njegovih odrevenelih rok.
Okoli vratu ima nanizane zamrle poglede,
črno oglje ožganih dreves.

Zelene reke ljudstev izginjajo
v brezna pozabe, v brezna njegovih oči.

POLJE ČRNIH MRAVELJ SE RAZGRINJA PO TREBUHU DALJAVE

Polje črnih mravelj se razgrinja
po trebuhu daljave, kjer se pod lokom slapov
upogiba stara zemlja, mati zibajočega naročja.
Košate obrvi jelk so zavetišče besed večera,
ki ve, da si znova povrne dah v brzicah časa.
Kakor lokvanj na gladini ribnika,
počiva jelen na ramenu košute.
Stoletja bo tako počival mrtvi gozd.

KO SE MRAK PREKRIJE S PREOSTANKOM DNEVA

Skozi moja usta
je spregovorilo naključje,
drevo med stolpnicami,
večni osamelec.

In kaj je bolj minljivega
od njegovega obrisa,
ki se potaplja v prihajajoči mrak.
Od luščenja njegove podobe iz ozadja dneva,
kjer je prostor napolnjen z glasbo tišine.

NA SOTOČJU POVEZANIH ZAMAHOV

Na sotočju povezanih zamahov
se prelivajo trenutki.
Izza temnih skal bučijo besede neminljivega
v zaliv pritajenih smislov.

Visoko nad strmimi pogledi
se zbirajo kragulji črnine.

In na bronastem vrtu, sredi kositrnih rož,
se pod kopiti spečega jelena
pretakajo bele megllice izginjajoče pomladi.